

De terugkeer van Mark King

Hij is er weer! De man die het Britse baswerk op de kaart zette, verbreekt na vier jaar de stilte om met Gibson Keddie te praten over een nieuw leven, een nieuw album en nieuwe spullen!

We zitten in Mark's sjieke, zwarte Range Rover die geparkeerd staat voor de deur van een oefenruimte in Noord-Londen. De auto is in gebruik als tijdelijke 'mobiele studio' om Gitarist de kans te geven Mark's nieuwe album 'One Man' via de audio-installatie te beluisteren.

We luisteren naar een testmaster van de cd, die het

resultaat is van een mixsessie een paar dagen eerder. Mark is enthousiast over zijn nieuwe songs en hoe fantastisch ze klinken. En dan te bedenken dat hij nog geen uur eerder diep in de buidel moest tasten om zijn geliefde vierwieler uit de klauwen van een takelwagen te redden. De 4x4 was namelijk weggesleept toen Mark er niet in slaagde een parkeerplaats te vinden. Omdat hij per se een nieuw kloffic wilde aanschaffen voor het interview en de fotosessie met Gitarist, besloot hij noodgedwongen maar voor de deur van de kledingzaak te parkeren. Met als gevolg dat hij enige tijd later zijn vervoermiddel uit het zicht zag verdwijnen, weggesleept door de politie.

Toch is zijn enthousiasme voor het nieuwe album en het interview na al deze toestanden onverminderd, en hij verontschuldigt zich zelfs voor de vertraging. "Dat ik te laat was heeft niets te maken met arrogantie", zegt hij. Joh, dat zit wel goed.

De schok van het nieuwe

De sfeer blijft ontspannen en na wat grappen over de tactiek van de verkeerspolitie, komen we ter zake. Hij is terug! De man die door velen gezien wordt als de belangrijkste Britse bassist, een inspiratiebron voor uitgekend en zelfs high tech jazzfunky ritmisch basgeratel, de man die verantwoordelijk was voor de verkoop van vrachtwagens vol exotische viersnarige instrumenten als Status, JayDee en natuurlijk Alembic (in combinatie met dezelfde hoeveelheden Trace Elliot versterkers) doet weer mee! Hij is terug, maar is ook veranderd. Hij kan nog steeds spelen dat de vonken er vanaf vliegen; terwijl iedereen bij de naam Mark King denkt aan ongeremd slappen, wordt het feit dat hij tevens een bijzonder begaafd fingerstyle bassist is meestal over het hoofd gezien. Dit is echter een nieuwe, onafhankelijke Mark King. Bevrijd van de teugels van management, dictaten van platenmaatschappijen, PR-blabla en, niet in het minst, vrij van Level 42. Het valt niet mee om een solocarrière te starten vanaf de resten van een succesvolle band. Zoals Mick Jagger, Bryan Ferry en talloze anderen tot hun schade en schande ontdekt hebben, is een succesvolle band meer dan een optelsom van succesvolle muzikanten.

"Er zitten en goede en slechte kanten aan een bandsituatie", oppert Mark na de lange fotosessie. "Eu ondanks het feit dat ik voorman van de band was, was Level 42 een democratische band. Dat had zo zijn nadelen in de studio omdat we altijd tot een compromis moesten komen. Je moet steeds de anderen overtuigen van je inbreng en je ideeën en dat gaf wel eens problemen."

Dat kun je wel zeggen. De problemen waren zelfs zo groot dat twee van de mede-oprichters, de broers Boon en Phil Gould, respectievelijk gitarist en drummer, in 1988 opstapten. Met name het vertrek van Phil moet hard zijn aangekomen bij Mark, die niet alleen een collega-songschrijver verloor, maar ook een oude vriend. Mark en Phil groeiden samen op op het Isle Of Wight, waar Mark nog steeds met zijn gezin woont. Oorspronkelijk speelden beiden drums, maar Mark besloot op bas over te stappen omdat Phil een beter drummer bleek. Het zou na de breuk nog jaren duren voor de twee weer contact met elkaar opnamen. Inmiddels hebben beide broers, tot grote vreugde van

De slap-happy Mark in de glorielijd van Level 42

Mark, aan het nieuwe album meegewerkt. Met name Boon heeft een flink aantal songs samen met Mark geschreven.

Later komen we nog te spreken over andere redenen voor het uit elkaar gaan van Level 42, maar in de tussentijd klinkt Mark King op zijn nieuwe album relaxed, vol vertrouwen en gewoon volwassen. Zijn bas klinkt strakker, met meer soul en groove, zonder technische opschepperij. Hij zegt: "Dat heb ik gehad. Ik hoef niet meer te bewijzen dat ik kan spelen."

Maar vergeet niet dat Mark gaat toeren met veel van de oude Level 42-favorieten in zijn bagage. Dus zodra hij in het midden van het podium staat en de spots aangaan, barst hij los, compleet met een ingetapete diim. "Live speel ik drie kwartier materiaal van het nieuwe album en drie kwartier songs van Level 42. Ik kom dus best toe aan spetterend baswerk. Gelukkig wel", grinnikt hij, en met een knipoog: "Ik ben het nog niet verleerd."

Samenwerken

"Level 42 kapte ermee in 1994 en ik heb na die tijd geen nieuw materiaal uitgebracht. Toch heb ik zeker niet stilgezeten."

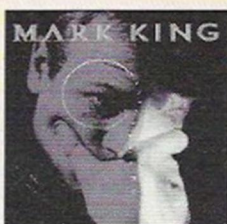
En inderdaad, regelmatig bereikten ons berichten over mogelijke samenwerking tussen Mark King en mensen als Nik Kershaw, Midge Ure, Carl Palmer en Brian May.

"Het valt niet mee iemand te vinden om mee samen te werken", zegt Mark. "Je begint ergens aan met iemand en vervolgens blijft het maanden liggen tot diegene weer tijd heeft. Er kwam nooit iets af en dat was erg frustrerend. Ik heb af en toe ook geprobeerd een band te vormen – ik dacht dat dat misschien de oplossing was – maar er waren problemen om de muzikanten voor repetities naar het eiland te krijgen. Ze klaagden de hele tijd en het kostte me een vermogen, terwijl er niets uitkwam. Stoppen dus."

Vorig jaar maakte Mark een persoonlijke verandering door: hij besloot alles te verkopen. Zijn statige landhuis op het eiland, zijn meubels en accessoires ("Het brak in 'n hart om mijn tuingeredschap te verkopen.

Mark King Solo

Mark heeft al eerder solo-albums uitgebracht. In 1984 kwam hij met het uitstekende 'Influences', verplichte luisterkost voor elke bassist. Hij wilde gaan trouwen en had geld nodig voor de aanbetaling op een huis. De platenmaatschappij verstrekke hem dat bedrag als voorschot op een solo-album.

In this amp...

...you'll find yourself

What would you rather be? Passenger, or pilot?

The new Club Reverb gives you the freedom to decide for yourself.

An amp that responds to every nuance of your playing and translates it into a rainbow of tonal colors.

Your sound. Your style. Your feelings.

Check out the new CLUB REVERB and discover the possibilities it holds in store for you.

Now at your Hughes & Kettner Dealer!

ATTAX SERIES
CLUB REVERB

- 65 watts RMS
- 2 channels
- Celestion 12" RockDriver Junior
- fx-loop
- spring reverb

Hughes & Kettner
TECHNOLOGY OF TONE

Wils Muziekimport • De Meeten 49 • 4706 NJ Roosendaal

Tel. +31-(0)165-571414 • fax +31-(0)165-571918

E-mail: 106515.1531@compuserve.com

www.hughes and kettner.com

Vergeet die bassen... Mijn kleine super Kiboto tractormaaier ging me veel meer aan het hart", zijn befaamde Summerhouse studio en bakken vol versterkers en andere apparatuur, inclusief bassen.

"Ik heb altijd veel spul weggegeven", legt hij uit. "Als iemand iets nodig had voor een liefdadigheidsveiling of zo zette ik een handtekening op een bas en die bracht dan, gelukkig, veel geld op." Hij vond zijn leven te gecompliceerd en al zijn bezittingen waren een blok aan zijn been. Maar hij hield toch wel een paar van zijn bassen? "Zeker", geeft Mark toe, "ik heb nog steeds een redelijke, en bruikbare, verzameling. Mijn eerste JayDee heb ik nog en een andere JayDee die John vier jaar geleden gemaakt heeft voor mijn verjaardag. Ja, er zijn bassen waar ik geen afstand van heb kunnen doen. Ik heb ook nog een Status en een paar Alembics, die met gevlamd esdoorn en een die uniek klinkt, van cocobolo. Ik heb ze over de hele wereld met veel liefde bespeeld en op het podium voel ik me altijd op mijn gemak met ze."

Nadat hij zijn leven, huis en bezittingen grondig had herzien, richtte

Mark King's filosofie over het kopen van een nieuwe bas

"Ik krijg soms instrumenten om uit te proberen die onbespeelbaar zijn. Dat hoeft altijd te maken met de een of andere onnozelaar die niet weet dat de actie ook lager kan. Ga tekeer met die dingen. Als het goed is kan een bas wel tegen een stootje. Als ze breken terwijl je bezig bent de actie te verlagen, was het niet veel, begrijp je? Winkels, breng die actie naar beneden en laat de bassen aan voelen alsof ze al jaren worden bespeeld. Elke bassist die zo'n bas dan uit het rek haalt zal niet meer zonder kunnen."

Mark de aandacht op een nieuw album. Dit keer hield hij alles in eigen hand.

"Als je een grote organisatie om je heen hebt", is zijn commentaar op het immense Level 42-bedrijf, "gaat de telefoon voortdurend en wordt je steeds verteld waar je moet zijn en wat je moet doen. Je wordt rondgestuurd en in de watten gelegd door managers, tour-managers en PA's. Maar veel bands vergeten dat zij voor die luxe zelf de rekening betalen en als dat stopt, gaat de telefoon ook niet meer en ben je terug op aarde. Dat was wel even wennen na tien jaar vertroeteld te zijn - angstaanjagend, maar ja, je bent ook met niks begonnen."

Mark en Fender

Het mag bijna een openbaring genoemd worden dat Mark King tegenwoordig een gewone Fender Jazz Deluxe bespeelt. Mark gebruikte deze bas op bijna 80% van het nieuwe album.

"Fender nam enkele jaren geleden contact met me op om me te vertellen over een nieuwe serie van ze. Een van de nieuwe bassen was de Jazz Deluxe, met een wat kleinere body en een midrange-boost circuit. Ze stuurden me 4- en 5-snarige uitvoeringen en ik was diep onder de indruk. Ik gebruik nu een blauwe 4-snarige Jazz Deluxe."

Had hij al eerder geëxperimenteerd met Fenders of hij ging hij aan het begin van zijn carrière rechtstreeks naar JayDee?

"Het dichtst dat ik in de buurt ben gekomen van een Fender was met een Music Man Sabre op het laatste Level 42-album 'Forever Now'." Het geluid beviel me. En het goede van Fenders en Music Mans is, dat ze, wanneer ze goed zijn afgesteld, van nature direct goed klinken. Gewoon inpluggen en spelen. Wat wil je nog meer? Terwijl de Alembics... weet je, ik ben van het type 'opendraaien en zien wat er gebeurt'. De Alembic is een geavanceerd instrument dat zorgvuldig moet worden afgesteld. Je moet bijvoorbeeld met de ingebouwde Q-regelaar kunnen omgaan om er

Deze maand op internet!
www.sommer.nl

Internet Explorer - Pagina's weergeven

http://www.sommer.nl/gitaarcentrum/

Bookmark NOW!! (Ctrl + D)

Sommer sinds 1919
GITAARCENTRUM

Enorme voorraad gitaren: Fender, Gibson, Patrick Eggie, Epiphone, Ibanez, Godin, Martin, Taylor, Yamaha, Seagull, Alhambra, Juan Salvador, Vantage, Takamine, etc., etc. ....

Vele pedalen, multi-effecten voor of door u gedemonstreerd. o.a. Roland, Marshall, Mesa/Buogie, Fender, Peavey, Boss, Zoom, Ibanez, Korg, Digitech, DOD, etc., etc., ...

Eigen technische dienst voor gitaarreparaties, inbouw van elementen voor elektrische en akoestische gitaren, afstellen, etc. Inruil van een ander instrument mogelijk. Bezorging door heel Nederland.

Sommer sinds 1919
GITAARCENTRUM

www.sommer.nl Dinsdag gesloten, donderdag koopavond

Arkelstraat 41
4201 KB Gorinchem
tel. 0183 63 17 07
fax 0183 63 15 75

Alkoestische gitaren • elektrische gitaren • versterkers • effectapparatuur

HOLLOW BODY

WASHBURN
CHICAGO, USA

Importeur: Weerts Import-export b.v.
Zeehavenweg 3 - 1332 AA WUSTZAN - Telefoon: 075-628 06 75 • Postbus 3 - 1330 AA WUSTZAN HOLLAND - Fax: 075-628 93 54

Tegenwoordig speelt Mark fingerstyle op een Fender Jazz Deluxe. Achter hem zijn nieuwe Ashdown signature-combo (zie *Gitarist* 9/98 voor een test)

een echt goed geluid uit te krijgen. De Jazz Deluxe heeft een mooi geluid met genoeg laag. Het grappige is dat toen Mark Gooday me een demonstratie gaf van het prototype van zijn Ashdown versterker, die heel goed te combineren bleek met de Fender. Ik kreeg precies het lage geluid dat ik voor dit album nodig had."

En ook contrabas!

"Op de track *Resupply* van het nieuwe album bespeel ik voor het eerst een contrabas. Ik had het nog nooit eerder geprobeerd. Producer Paul stelde voor om er een te gebruiken en we lieten een Ampeg babybas komen, een elektrische staande bas. De actie was veel te hoog, maar dat wist ik natuurlijk niet, zo weinig verstand had ik ervan. We brachten de actie omlaag tot ik erop kon spelen - je kon de hoek van de hals met een hexschroefstelsel verstellen, net als bij Fenders uit de jaren zeventig. Ik draaide gewoon tot de snaren vlak boven de toets zaten."

Om zeker te zijn van zijn intonatie sloot Mark een stemapparaat aan. "Met wat tape plakte ik de posities op de hals af. Aan die lage posities lijkt wel geen eind te komen, terwijl je hoger op de hals geen ruimte meer hebt voor alle noten! Ik speelde door een oude Ampeg Portaflex combo, een heerlijk 30 wattertje uit de jaren zestig. Natuurlijk had ik ook een fretloze basgitaar kunnen gebruiken, alleen zou die te veel sustain hebben geluid. Ik wilde 'bom' horen. Kijk, ik ben natuurlijk geen Ray Brown maar elke bassist heeft het recht een keer een contrabas te proberen."

De signature-bascombo

"Dit ding laat je broekspijpen wapperen" lacht Mark, "de Ashdowns inspireren me om te spelen. En dat is goed nieuws voor elke muzikant. Plus, ze hebben me geholpen spaarzaam te spelen op het album. Ik deed wat er op bas gedaan moest worden. Niet meer en niet minder. Dat is mijn taak als bassist. In plaats van 'wacht eens even, ik ben Thunder Thumbs, slepperdepep, weg ben ik' en dan slapen tot je erbij neer valt. Nee, dat past niet bij de nieuwe songs. Met mijn nieuwe Ashdown basversterker kan ik gewoon inpluggen en de DI-uitgang gebruiken; elke noot die ik speel klinkt precies zoals het moet klinken. Dank u wel, meneer. Ik hoef niet langer tekeer te gaan omdat die ene lange noot al zo lekker klinkt."

Om eerlijk te zijn heb ik al mijn technieken op de songs uitgeprobeerd, voor de zekerheid. De partijen die het best klonken, vind je terug op het album. Het is niet aan mij om te zeggen: 'Ik heb zoveel geoeftend en dat zal ik laten horen ook.' Met zo'n houding zou ik nooit een contrabas bespeeld hebben. Maar ik deed het en het werkte. Kluis geklaard."

Maar hij realiseert zich wel dat het slappende deel der basnatie weinig waardering zal kunnen opbrengen voor het honingzoete baswerk op het nieuwe album. Hij knikt: "Ja, ik weet het. Maar... zij zitten *ernaast*. Dat is het, ze zitten ernaast. Ik zeg: 'Word cindelijk eens wakker'. Ik hoef niets meer te bewijzen. Ik heb veertien jaar lang in een geweldige band gespeeld; Level 42 was de perfecte band voor slapbas en voor Mark King om een beroemde bassist te worden."

En het paste precies in die tijd.

"Ja, het was tien jaar geleden. Het nieuwe album laat horen waar ik nu mee bezig ben. Ik ben niet stil blijven staan. Niet dat ik op slappen ben uitgekeken, hoor. Ik doe het nog steeds graag."

Een nieuw geluid

Het album 'One Man' klinkt gigantisch. Mark heeft een breed sonisch palet ontwikkeld "Ik heb de juiste mensen om me heen verzameld. De songs op het album klinken heel anders dan de demo's waar ik eerst mee aankwam, dankzij producer Paul Taylor en technicus Dave Burnham."

Het is interessant op te merken dat, gezien het high-tech imago van Level 42, Mark de geneugten van het opnemen in mono heeft herontdekt. "Steve Fitzmaurice van de Sarm East studio heeft het album gemixt en hij wordt vast en zeker een grote ster! Hij wil per se geen stereo in de mix omdat dat te veel ruimte inneemt. Steve doet alles in mono en hij gebruikt enorm veel compressie. Dat betekent dat allerlei extra dingetjes er veel meer uitspringen. Ja, dat was een openbaring voor me. Wel wat laat, in 1998! Ik ben nu eenmaal opgegroeid met de technologie van de jaren tachtig", lacht hij. "Al die D50's, DX7's en TC spullen met aparte linker en rechter uitgangen. Het klinkt allemaal schitterend maar het past op geen enkele opname, zo enorm klinkt het. Al het andere verzuipt erin."

Doorgaan

Waarom kon Level 42 niet op de een of andere manier blijven bestaan?

"Als band hebben we het geweldig gedaan, in onze tijd. We begonnen in 1980 en gingen door tot 1994, maakten iets van veertien albums en hadden succes over de hele wereld. Een hele prestatie tegenwoordig, nu de meeste artiesten na één hit zijn uitgekakt. In 1994 zag ik voor Level 42 geen toekomst meer. Onze tijd was voorbij, zagezegd. De hele muziekwereld was veranderd, misschien zelfs meer en eerder dan ik toen inzag. Maar wie weet, over een paar jaar. Misschien dat Mike en ik nog eens een Level 42 album maken, maar de tijd is er nu gewoon niet rijp voor."

Bij het beluisteren van Level 42's beste werk uit de jaren tachtig, 'World Machine' en 'Running In The Family', valt op hoe sterk de songs waren: pakkend, met goede melodieën en dito baslijnen.

"Op dit moment worden ze door Polydor opnieuw gemasterd voor cd", antwoordt Mark. "Dus ik heb ze ook pas beluisterd. Ja, je kunt wel zeggen dat we goed werk hebben geleverd. De songs werden steeds beter, steeds verfijnder."

We zijn begonnen als vier vriendjes, ik, Mike Lindup, Boon en Phil Gould. Niemand zong, we speelden alleen maar wat. Na vijf jaar bleken we in staat songs te schrijven als *Something About You*, *It's Over*, *Leaving Me Now*, *Lessons In Love*, *Children Say*, al die hits.

Persoonlijk denk ik dat er zelfs nog betere songs verscholezen zitten op onze albums. Mijn favoriet is bijvoorbeeld *Sleepwalker* ('Running In The Family'). En op het laatste album staan prima songs als *Love In A Peaceful World* en *Past Lives*.

Voor de muziekindustrie waren we duidelijk een band van de jaren tachtig, dus waarom maakten we nog albums in de jaren negentig? Het is natuurlijk alleen maar goed dat er steeds vers bloed komt, anders waren we nu nog steeds Buddy Holly-songs aan het jammen.

Toch denk ik niet dat er ooit nog een betere popsong geschreven wordt dan de oude hit *Louie, Louie*. Dat nummer heeft alles in zich." ♣